

Yağmurdan Sonra Açan Gül

– İbrahim Kilik · 14 Ağustos 2010

Devr-i Ademden bu yana nice gül açılıp soldu. Nice bülbül feryad u figan etti. Her gece gül yaprağıyla buluşan çiy damlalarını şebnem diye yaza geldi sözlükler. Nice gül tenler toprak oldu da ağıtlar,türküler yakıldı. Lâkin, gülün remz olduğu; teri gül kokulu sevgili damgasını vurdu çağlara. Gül, ona remz olmaktan mesrur ve meftun olalı, ne bülbüle yüz verdi ne devrana. Usaresini özünde sakladı. Hicab perdesini kimseye aralamadı. Vefanın, güzelliğın, edebın ve adabın kucağında mahşeri beklemeye başladı.

"O" inci tanesi, çöle yağın bir yağmurdu. Önce çölleri serinletti, sonra meltem serinliğı, tüm dünyayı cehalet ve zulmetin kucağında bunalmaktan kurtardı. İnsanlığa, kanaatın, vefanın, dostluğın ne olduğunu suhuletle sundu. Kadınların aşağılandığı, kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü, bir coğrafyada sevgi, şefkat ve merhamet çiçeklerinin açmasına kapı açtı. Daha nübüvvetle müjdeleneden yaşadığı şehirde "emin"olduğu dost düşman herkes tarafından ilan edildi.

Tevazuun ve vakarın imtizaç ettiğı eşsiz kişiliğı çağlara damgasını vuran öksüz, öksüzlerin ve yetimlerin sığınağı, hamisi, her şeyiydi. Ona düşmanları dahi kötü diyemediler; ama saltanatları ellerinden gideceğı, çıkarları zarar göreceğı için karşı çıktılar. Gayretine çilesine Namusu Ekber, Kabe, Ebu Kubeyş Dağı şahitti. Kendisine dünyalık zenginlik ve saltanat vaadederek,Hak davasından dönmesini isteyenlere cevabı gayet netti. "Bir elime güneş, bir elime Ay'ı verseler yine de davamdan dönmem." Çünkü, güttüğü dava nefisî dava değildi. Sonsuzluğın sahibinin, insanlığın ve dünyanın selameti için emrettiğı güzellikler manzumesiydi.

"O" *Ümmü Ebiha'nın babası, Hatice'nin ve Aişe'nin sevgili eşi, Hasan ve Hüseyinin dedesi. Ebu Bekir'in arkadaşı ve damadı idi. O, Kâbe'nin gölgesinde büyüyen temiz fıtratlı bir Kureyşliydi. Abdullah'ın ve Amine'nin yetimi, Rabbi'nin sevgilisi,ümmetinin gözbebeğı idi. Gerçek özgürlüğün ve demokrasinin yerleştircisi, cahiliye dönemini geldiğı karanlık mahzenlere hapsedip, aydınlığı, adaleti ve eşitliğı yerleştiren emsalsiz inkılâpçıydı. İnsanı ezen, aşağılayan, dışlayan her türlü sömürü anlayışını reddetmiş, o yüzdende egemen güçleri karşısına almıştı. Karşısındaki echeller, cümle düşmanlıklarına rağmen, onun kişiliğı ile ilgili olumsuz en küçük bir kelam dahi edemiyorlardı. Aslında hepsi de ona hayrandı. Kurdukları hegemonyanın yıkılmasından korktukları için elbirliğı ile karşı çıktılar.

O, çöle inen ilahi mesajları ruhunda ve bedeninde taşıyan etten ve kemikten bir insandı. Tek farkı, sonsuzluğın sahibi tarafından seçilmiş olmasıydı. Çöle yağın rahmet yağmurundan sonra açın gül, mahşere kadar ve mahşerden sonra solmayacaktı. Çünkü ona bu garantiyi veren onu âlemlere rahmet olarak gönderen "Âlemlerin Rabbi"ydi."